

Но Бойчо веднага разбра безразсждността, па и свършенната безполезност на подобно отчаянно рѣшение. Той изведнѣжъ попита Рада:

— Радо, можешъ ли вървѣ съ насъ?

На това най-неочаквано прѣдложение, Рада отговори съ възхищение:

— Бива, бива Бойчо, азъ щж вървѣхъ съ васъ заедно до край свѣта. . Да бѣгаме, да бѣгаме, Бойчо...

Огняновиятъ погледъ свѣтнѣхъ.

— Само да ископемъ до „Малкия Столъ“ надъ водопادا, отъ тамъ азъ щж ги одържж до довечера, а ти отведи Рада на горѣ, каза Соколовъ.

Дѣйствително, надъ скока стърчахъ нѣкакви остри скали, називаеми „Малки Столъ“. Изъ задъ тие камъне единъ добръ въоръженъ чловѣкъ можеше да брани отъ цѣлъ таборъ пжтеката, едничката която се извиваше по яра къмъ планината.

Нѣмаше врѣме за губение.

— Къмъ планината, извика, почти искомандува Огняновъ.

И той пръвъ стъпи на прага, като хвърли погледъ на сѣкждѣ изъ дола.

Бѣше вече късно.

На срѣщния яръ, между остритѣ скали, се чернѣяхъ турци. Тѣ хващахъ пусия задъ камънетѣ и задъ храсталака тамъ, щото еднитѣ глави имъ се виждахъ и пушкитѣ. На върха нѣкой въ бѣли гащи стоеше и сочеше къмъ воденицата. То бѣше циганката. Турци и на отсамния яръ клѣкахъ задъ камънетѣ.

Огняновъ и докторътъ видѣхъ, че сж загащени, и нито помислихъ за бѣгание. То бѣше невъзможно.

Турцитѣ продължавахъ да се спущатъ прѣдназливо и да се настаняватъ задъ камънитѣ на урвѣтѣ и задъ прикрития. Имаше до стотина души.

Пжтеката въ дола остаяше свободна.

